

РЕШЕНИЕ

№ 1881

гр. София, 17.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 17.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8058** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 147, ал.2 във връзка с чл.16 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест на прокурор К. от СГП с искане за обявяване на нищожност на изразеното с действие волеизявление на началника на отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ при СДВР, по повод на заявление вх. № 2709318, подадено от А. А. М., ЕГН: [ЕГН], въз основа на което е издадено СУМПС №[ЕИК] от 21.03.2019 г., отразяващо правоспособност за категории АМ, В1, В, с валидност до 21.03.2029 г.

В протеста се прави искане за прогласяване на нищожност на акта, тъй като е издаден при липса на компетентност на издаващия орган и в противоречие с материалноправните норми. Изложени са съображения, че А. А. М. е гражданин на С., поради което Меморандума за разбирателство между Министерството на вътрешните работи на Република България и Министерството на вътрешните работи на О. арабски емирства относно взаимно признаване и подмяна на свидетелства за управление на МПС не се прилага по отношение на него, както и че издаденото от ОАЕ свидетелство не отговаря на изискванията на Приложение 6 към Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.).

В съдебно заседание представителят на СГП поддържа протеста.

Ответникът – Началник на ОПП – СДВР, чрез упълномощен юрисконсулт, е заявил становище, че не се противопоставя на протеста.

Заинтересованата страна – А. А. М. е представляван от адв. Х., който в депозиран писмен отговор и в съдебно заседание моли протеста да отхвърлен.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

А. А. М., притежаващ карта на бежанец, издадена на 10.05.2016г., валидна до 10.10.2019г., е подал на 22.02.2019г. заявление вх. № 2709318 за преиздаване на чуждестранно свидетелство за управление на МПС и издаване на еквивалентно такова. Към заявлението са приложени нотариално заверен превод на учебни резултати за учебната 2015-2016 г. – диплома от Палестинско училище „И.“, придружена с легализиран превод на български език, и Уверение № 587-18/22.02.2019 г., издадено от МОН, че образованието съответства на изискванията съгласно чл. 165 ЗПУО и Наредба № 11 от 01.09.2016 г. Представено е СУМПС образец Обединени арабски емирства № 578881 с дата на издаване 27.08.2001 г., валиден до 31.08.2022 г. ведно с превод на български език.

С оглед подаденото заявление и представените документи е издадено от СДВР българско СУМПС №[ЕИК] на 21.03.2019 г.

По повод постъпило писмо в ОПП – СДВР с рег. № 513р-12913/02.02.2023 г., в което се съдържали данни, че представената от А. А. М. диплома за образование е неистинска, е извършена проверка, в хода на която е установено, че А. А. М. е гражданин на С., поради което съгласно чл. 3, т. 10 от Меморандума за разбирателство между Министерството на вътрешните работи на Република България и Министерството на вътрешните работи на О. арабски емирства, същият не следва да се прилага по отношение на лицето, тъй като то не е гражданин на нито една от страните.

По повод установеното в хода на проверката е подаден от СГП протест с искане за обявяване на нищожност на изразеното с действие волеизявление на началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по повод на заявление вх. № 2709318, подадено от А. А. М., ЕГН: [ЕГН], въз основа на което е издадено СУМПС №[ЕИК] от 21.03.2019 г., отразяващо правоспособност за категории АМ, В1, В, с валидност до 21.03.2029 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Протестът е допустим - подаден е при упражняване правомощията на прокуратурата по чл. 16, ал. 1, т. 1 АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС - индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 3 АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл.149, ал.5 АПК не е ограничено във времето.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен.

Наведените от протестиращия прокурор основания за нищожност на административния акт са, че българското СУМПС е издадено при липса на компетентност на българския национален административен орган, както и при тежко нарушение на императивните норми на действащото право.

Компетентността на органа, който следва да извърши издаването на документ като процесния - СУМПС се определя от обичайното пребиваване на притежателя,

съгласно чл. 11, § 5 от Директива 2006/126 на ЕП и Съвета. Съгласно чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО "обичайно пребиваване" по смисъла на директивата, означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее.

Между страните не е спорно, че А. А. М. има обичайно пребиваване на територията на Република България, а и твърдения в обратната посока не са застъпени в протеста, поради което съдът приема, че българските национални власти и в частност началникът на О"ТПП – СДВР е компетентен да се произнесе по искането за признаване на СУМПС.

Условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина е уреден в Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г.

Съгласно чл. 17, ал. 1 от Наредбата за признаване и подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС се допуска при наличието на някоя от хипотезите на т. 1 – 3, а именно 1. страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и свидетелството отговаря на приложение № 6 към конвенцията; 2. страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и е подписала споразумение с Република България за взаимно признаване и признаване на свидетелствата за управление на МПС; 3. страната, издала съответното свидетелство, е държава - членка на Европейския съюз, или друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или Конфедерация Швейцария.

СУМПС, чието признаване се иска, е издадено от О. арабски емирства, поради което т. 3 се явява неприложима.

Доколкото А. А. М. е гражданин на С. и не се установява към момента на подаване на заявлението да е бил гражданин на Република България или ОАЕ, то т. 2 също не е приложима. Това е така, тъй като за да намери приложение Меморандума за разбирателство между Министерството на вътрешните работи на Република България и Министерството на вътрешните работи на О. арабски емирства, то следва лицето, което се позовава на нормите му, да е гражданин на една от договарящите страни – чл. 3. т. 10 от Меморандума. Съгласно посочената правна норма разпоредбите на Меморандума за разбирателство не се прилагат по отношение на кандидати, които не са граждани на нито една от страните. Безспорно е, че А. А. М. към момента на подаване на заявлението не е бил гражданин нито на Република България, нито на ОАЕ, следователно посоченият Меморандум в този случай не е приложим, съответно не е налице предпоставката за приложение на т. 2.

Няма спор, че чуждестранното СУМПС е издадено от ОАЕ, която е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата.

Така, за приложимостта на т. 1 следва да се провери дали е налице и втората предпоставка, визирана в разпоредбата, а именно дали издаденото от ОАЕ свидетелството отговаря на приложение № 6 към конвенцията.

Съгласно т. 1 - 3 от Приложение 6 към Конвенцията за пътното движение, подписана във В. на 08.11.1968 г. националното свидетелство за управление трябва да бъде под формата на документ; свидетелството се издава на езика или езиките, определени от

компетентните органи, които издават или на които е поръчано да издадат този документ; въпреки това на него е написано на френски език "Permis de conduire", което може да бъде съпроводено или не с названието на другия език или езици, а също така с името и/или отличителния знак на страната, в която е издадено свидетелството; надписите на свидетелството са или на латиница или в английски курсив, или ако са на друга азбука, се повтарят и на латиница.

Съгласно т. 4 от Приложение 6 към конвенцията, в свидетелството в задължителен ред трябва да присъстват следните указания, номерирани с цифри от 1 до 11: 1. Фамилия; 2. Лично и бащино име; 3. Дата и място на раждане; 4. Местожителство; 5. Орган, издал свидетелството; 6. Дата и място на издаване на свидетелството; 7. Дата на изтичане на действието на свидетелството; 8. Номер на свидетелството; 9. Подпис и/или печат от органа, издал свидетелството; 10. Подпис на притежателя; 11. Категория или категории, или подкатегории на превозните средства, за които се отнася това свидетелство, с посочване на датата на издаването на свидетелството и датата на изтичане на действието му за всяка от тези категории. Според т. 5 от Приложение 6, категориите превозни средства, за чието управление може да бъде издадено свидетелство, са следните: А. Мотоциклет; В. автомобили, с изключение на принадлежащите към категория А, чието разрешено максимално тегло не надвишава 3500 кг и чийто брой седящи места, освен мястото на водача, не надвишава осем; С. автомобили, с изключение на принадлежащите към категория D, чието максимално разрешено тегло надвишава 3500 кг; D. автомобили, предназначени за превоз на пътници и имащи повече от осем седящи места освен мястото на водача; Е. композиция от превозни средства, чийто влекач влиза в категории В, С и D, които водачът има право да управлява, но самите те не влизат в тази категория или тези категории.

Според т. 6 от Приложение 6, националните законодателства могат да въведат, освен по-горе цитираните категории от А до Е, и допълнителни категории за превозни средства, също така и подкатегории в самите категории, и комбинация от категории; всички те трябва ясно да са определени в свидетелството за управление.

Видно е от приложеното по делото /включително и с превод на български/ заверено копие на чуждестранното свидетелство за управление на МПС, издадено от Обединени арабски емирства, че същото не изпълнява изискванията на Приложение 6 към Конвенцията за движението по пътищата за валидно посочване на видовете категории с латински букви и тяхното диференциране, според т. 5 от приложението, за да може да се определи правоспособността на водача. Дали посочените в чуждестранното свидетелство категории отговарят на някоя от категориите, посочени в т. 5 на Приложение 6 към конвенцията не може и не следва да се даде по пътя на тълкуването и съпоставката със съдържанието на дефинираните в т. 5 категории с латински букви. В конкретния случай категориите в чуждестранното свидетелство не са обозначени според правилата на Приложение 6 към конвенцията, а са посочени като „heavy vehicle“ и „light vehicle“, т.е. товарен автомобил и лек автомобил. Освен това отсъства заглавието на френски език и местожителство, които също са задължителни реквизити по Приложение 6 към конвенцията, поради което чуждестранното свидетелство не отговаря на изискванията на чл. 162, ал. 4 от ЗДВП и чл. 17, ал. 1 т. 1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г.

Горните съображения обуславят извод, че началникът на О„ПП“ е бил сезиран с искане за преиздаване на СУМПС, което не отговаря на изискванията на българското

законодателство. Същият не е следвало да удовлетворява искането за издаване на българско свидетелство предвид противоречието със закона.

Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство – чл. 50, ал. 1 ЗБЛД. Управлението на МПС е правнорегламентирана дейност, за чието упражняване законодателят е поставил редица изисквания към водачите на МПС. Придобиването на правоспособност също е правнорегламентирано, а самата дейност представлява и източник на повишена опасност, тъй като всяко отклонение от законовите предписания за упражняването ѝ може да доведе до увреждания на живота и здравето на гражданите, както и на тяхното имущество и имуществото на държавата и общините. Издаването на СУМПС, удостоверяващо правоспособност да се упражнява тази дейност, без да са налице условията за това, е правно нетърпимо, доколкото дава възможност на лице без надлежно удостоверена правоспособност да упражнява правнорегламентирана дейност, източник на повишена опасност. Наличието на СУМПС е предпоставка за последващото му преиздаване, без да се проверява дали водача притежава необходимите знания и умения за безопасното управление на МПС. В случая допуснатото нарушение на материалния закон се явява с достатъчен интензитет, за да обуслови прогласяването на нищожността на волеизявлението на органа, разпоредил издаването на СУМПС. Съществуването на СУМПС, удостоверяващо правоспособност, без придобиването ѝ да е действително доказано, е правно нетърпимо, като това следва да бъде поправено чрез обявяване на волеизявлението на началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по повод на заявление вх. № 2709318, подадено от А. А. М., въз основа на което е издадено СУМПС №[ЕИК] от 21.03.2019 г., отразяващо правоспособност за категории АМ, В1, В, с валидност до 21.03.2029 г., за нищожно.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА за нищожно волеизявлението на началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за издаване на А. А. М. на СУМПС №[ЕИК] от 21.03.2019 г., с валидност до 21.03.2029 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: